

Amikor a Miatyánkot imádkozzuk, magunkon érezzük Isten tekintetét – jelentette ki Ferenc pápa június 16-án reggel, a Szent Márta-házban bemutatott szentmisén.

A Miatyánk imádságunk sarokköve

Egy keresztény számára az ima nem állhat varázsszavakból – figyelmeztetett a Szentatya, majd kiemelte, hogy Jézus élete meghatározó pillanataiban mindig az Atyát hívta.

Ne szaporítsuk a szavakat pogányok módjára, ne higgyük, hogy az imádság egyenlő a varázsszavakkal. A napi evangéliumi szakaszból [vö. Mt 6,7–15], vagyis Jézus hegyi beszédéből kiindulva a pápa a Miatyánkról elmélkedett. Jézus egyetlen szóban jelöli meg az imádság lényegét: „Atya”.

Az Atya mindig tudja, mire van szükségünk, még mielőtt kérnénk tőle. Olyan Atya ő, aki titokban, rejtve hallgat meg minket, ahogy Jézus tanít imádkozni: titokban. Ez az Atya adja meg gyermekei identitását. Amikor azt mondjuk: Atya, identitásunk mélyére érünk. Keresztény önazonosságunk ugyanis az, hogy az Atya gyermekei vagyunk, és ez a Szentlélek kegyelme. Senki nem mondhatja, „Atyám”, a Szentlélek kegyelme nélkül. Jézus élete legfontosabb pillanataiban ezt a szót

használta: „Atya”, amikor tele volt örömmel, érzellemmel, így szólt: „Atyám, dicsérlek Téged, mert felfedezte ezeket a dolgokat a gyermekek előtt”, vagy amikor sírt barátja, Lázár sírja előtt, ezt mondta: „Atyám, hálát adok neked, amiért meghallgattál”; végül pedig élete végső pillanataiban is őt hívta. Jézus tehát az Atyjával beszélt élete jelentős pillanataiban. Ez az imádság útja, az imádság helye. Ha nem érezzük magunkat az Atya gyermekeinek, ha nem ejtjük ki az ő nevét, akkor imádságunk pogány marad, pusztán szószaporítás.

Emellett persze imádkozhatunk a Szűzanyához, az angyalokhoz és a szentekhez. Az imádság sarokköve azonban az Atya. Ha nem vagyunk képesek ezzel a szóval kezdeni az imát, akkor az nem fog sikerülni.

„Atyám” – amikor ezt a szót kiejtjük, magunkon érezzük az Atya tekintetét, nem szaporítjuk a szót, mint a pogányok: így hívjuk Őt, aki gyermeki identitást adott nekünk. Ez a keresztény ima helye, amikor az Atyához fohász

Miserend

Klotildliget:

június 19. vasárnap
 ünnepi szentmise 9 óra
 elszántóási szentmise 11 óra
 egyetemi mise 20 óra
Zak 12,10-11;13,1
Gal 3,26-29
Lk 9,18-24

június 21. kedd 18 óra

június 23. csütörtök 18 óra

június 25. szombat 18 óra

június 26. vasárnap
 ünnepi szentmise 9 óra
 elszántóási szentmise 11 óra
 egyetemi mise 20 óra
1Kir 19,16b.19-21
Gal 5,1.13-18
Lk 9,51-62

Pilisjászfalu:

június 26. vasárnap 18 óra

Piliscsaba:

június 19. vasárnap
 ünnepi szentmise 11 óra

június 20. hétfő 17 óra

június 24. péntek 17 óra

június 25. szombat 17 óra

június 26. vasárnap
 ünnepi szentmise 11 óra

Június 21-én 18 órakor szentmise, majd éjfélig tartó, csöndes szentségimádás lesz a papi és szerzetesi hivatásokért az Egyházközségi Nővérek kápolnájában. A Prohászka imaszövetség tagjait és az imádságba bekapcsolódni vágyó testvéreinket szeretettel várjuk.

Június 24-én (pénteken), Keresztelő Szent János napján, Püspök atya pappá szentelti Tóth András diakónust. A papi jubileumok ünneplése is ez alkalommal történik. A papszentelés szentmiséje délelőtt 10 órakor kezdődik a Székesfehérvári Bazilikában.

Június 25-én (szombaton) 19 órakor ökumenikus vesperás lesz a klotildligeti templomban, református és evangélikus testvéreink részvételével.

A mai szentmisék után, a templom kijáratánál a Szűcs Balázs atya által alapított, kesztölci „Remény háza” javára gyűjtünk adományokat, ahová hátrányos helyzetű fiatalokat fogadnak be. Kérjük testvéreink lehetőségeik szerinti hozzájárulását.

Heti imaszándék

Imádkozzunk a papi hivatásokért és az újmiséis atyáért!

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője
 Megjelenik: minden vasárnap
 2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1.

Plébános: Száraz László
 ☎ (30) 748-4427
 szarazlaszlor@gmail.com

kodunk, aztán imádkozunk az összes szenthez, az angyalokhoz, részt veszünk körmeneteken, zarándoklatokon... Mindez nagyon szép, de csak ha az Atyával kezdjük, tudatában annak, hogy a gyermekei vagyunk és olyan Atyánk van, aki szeret minket és tudja, hogy mire van szükségünk. Ez az ima helye.

A Miatyánk kifejezés arra utal, hogy egymás testvérei vagyunk, közös az Atyánk, egy családhoz tartozunk – folytatta homíliáját a pápa, majd felidézte, mi történt Káinnal, aki gyűlölte az Atya fiát, gyűlölte testvérét. Az Atya adja meg önazonosságunkat és családjunkat. Ezért fontos, hogy meg tudjunk bocsátani, el tudjuk felejteni a sértéseket, hogy elsajátítsuk azt az egészséges szokást, hogy legyintünk valamire... ráhagyjuk az Úrra, és ne hordozzuk magunkban a haragot, a sértettséget, a bosszúvágyat.

A lehető legjobb ima, amit végezhetünk, ha az Atyához fohászkodunk, elfelejtve a sértéseket. A pápa azt tanácsolta, hogy időnként végezzünk lelkiismeret-vizsgálatot ezzel kapcsolatban. Atya-e számomra Isten, Atyának érzem-e Őt? És ha nem érzem annak, akkor kérjem a Szentlelket, hogy megtanítson erre az érzésre. Képes vagyok-e elfelejteni a sértéseket, képes vagyok-e megbocsátani, beenyugodni a dolgokba? – vagy ha nem, akkor kérjem az Atyától, segítsen, hogy megbocsássak nekik, hiszen ők is az Atya gyermekei, akik csúnyán viselkedtek velem... Végezzük el ezt a lelkiismeret-vizsgálatot, nagyon-nagyon jól fog tenni nekünk. Atya, a mi Atyánk: ez adja meg a gyermeki identitást és a családjunkat, hogy együtt haladjunk az életben – zárta homíliáját Ferenc pápa.

forrás: Magyar Kurír

Évközi 12. vasárnap

Győzelemről énekeljen napkelet és napnyugat! Millió szív összecsengjen, magasztalja az Urat!

Krisztus újra földre szállott, vándorlásunk társa lett; mert szerette a világot kenyér színbe rejtezt.

Mert szerette a világot, kenyér színbe rejtezt. Krisztus, kenyér és bor színében, Úr s Király a föld felett: forrassz egyé békességben minden népet s nemzetet! (SzVU 280./B).

Csodálatosan, szépen és röviden foglalja össze Krisztus világtörténelmi szerepét és célját. A Szentírás szavaival röviden: Cél, hogy egy akol és egy pásztor legyen. Ez a világtörténelem! Ennek megvalósítója a pásztor: Jézus Krisztus. A pásztor tehát Jézus Krisztus, aki mindig és mindig újra földre száll.

Földre száll minden nap templomainkban, az Oltáriszentség színei alatt, és köztünk is marad a világ végéig katolikus templomainkban, és a megszentelő kegyelem állapotában lévő lelkekben! Az akol pedig az Egyház, melyen keresztül árad az emberiségre az isteni segítség, kegyelem.

Mibe került Jézusnak, mint Isten egy-szültött Fiának a földre szállni, emberi testet magára venni, és mint ember mi mindennek tette ki magát? Megszólások, szidalmak, elfogás, halálra ítéles, megostorozás, tövissel koronázás, keresztrefeszítés és lándzsával való átdöfés! Arra emelik majd tekintetüket, akit átszúrtak. [Zak 12, 10.], hallottuk az Olvasmányban Zakariás próféta jövendölését.

Jézus ajánlata az evangéliumban található: „Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét minden nap és úgy kövessen.” Mi pedig miképp gondoljuk életünket? Csak és csupa boldogság. Sajnos a nagy boldogságban úszók nem veszik észre, hogy a környezetük nem teljesen boldog. A földi kincseket egyformán kellene elosztani, ki kellene egyenlíteni a különbségeket, mert ha nagyok a különbségek, akkor a gazdagok sem lesznek sokáig boldogok! Ha nagyok az eltérések, kikerülhetetlenek a kölcsönös szenvedések. A boldogság eléréséért csak dolgozunk és fáradozunk! A Szentírás örömhír, mert meghirdeti a jövő boldogságába vezető utat, de a teljes boldogságot csak a túlvilágra ígéri!

Jézus a példa, melyet követnünk kell! Ebből az életből a szenvedések nem maradhatnak ki, mint ahogyan az Ő életéből sem hiányoztak! Aki itt a földön ígér boldogságot, hazudik!

Nazianzi Szent Gergely részletesen kifejti Isten és ember közti cserekapcsolatot a boldogság elérése érdekében: „Jézus Krisztus Isten léteére fölvette az emberséget, összeegyeztette a két ellentétet, a testet és a lelket, amelyek közül az egyik az istenséget adta, a másik kapta. Másokat gazdaggá tesz, önmaga szegénnyé lesz: magára veszi ugyanis testem nyomorúságát, hogy elnyerjem istenségének gazdagságát. A teljesség birtokosa kiüresíti önmagát: egy rövid időre lemond dicsőségéről, hogy teljességéből részt kaphassak. A jóságnak micsoda gazdagsága ez?

Juhaiért életét adva, maga a Pásztor kereste föl az eltévedt bárányt a hegyeken és a halmokon, amelyeken áldozatot mutattak be. A tévelygőt megtalálta,

a vállára is emelte, akárcsak a keresztfát, és magához fölemelve visszavitte a mennyei életbe. Szükségünk van Istenre, aki megtestesült, és meghalt, hogy mi élhessünk. Vele együtt sírba szálltunk, hogy megtestesüljünk. Vele együtt feltámadunk, mert vele együtt meghaltunk. És vele együtt megdicsőültünk, mert vele együtt feltámadtunk.”

Ki fedezi fel ezt a mérhetetlen jóságot? Sajnos az a tapasztalat, hogy ha baj van, inkább az Istent káromolják, és már nagyon-nagyon mélyre kell jutni a szenvedésben, mire méltóztatik a büszke és gögös ember úgy megalázkodni, hogy felsóhajt az Istenhez! Miért kell ennyire mélyre süllyedni ahhoz, hogy elismerjük, hogy az Alkotónknak szót kell fogadnunk.

Nincs eredményes munka fáradtság és lemondás nélkül. A szülők áldozatos munkája, verejtéke a családért, ez viszi előre a világot. Az orvosok és ápolók áldozatos munkája hozza meg a gyógyulást a betegnek. Az árvízben a mentésért küzdők verejtéke és fáradtsága hozza meg a megmenekültek boldogságát. Ebből lesznek a barátságok, ez ad erőt a további küzdelemhez a szépért, a jóért. A pedagógus azért tölt álmatlan éjszakákat, hogy a veszni induló fiatalságot megmentse, és kölcsönös boldogságban mondjanak búcsút az életbe indulóktól. Folytathatnánk a felsorolást az élet minden foglalkozási ágából vett példákkal. Aki a másiknak akar örömet szerezni, áldozatot hoz Jézus példájára és szavára: Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét minden nap, és úgy kövessen! [Lk 9, 23.]

forrás:
a Magyarországi Vincés Család honlapja